

Forfatter: Palladius, Peder

Titel: Peder Palladius' Danske Skrifter

Citation: Palladius, Peder: "Peder Palladius' Danske Skrifter", i Palladius, Peder: *Peder Palladius' Danske Skrifter*, udg. af Lis Jacobsen , H.H. Thiele, 1911-1926, s. 291. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-palladius03val-shoot-idm139651352442640.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Peder Palladius' Danske Skrifter

Petrus Palladius til den Christen Lessere.

DET første spørmaal/ huor faare lengis alle menniske fram at/ fra en tid/ til en anden etc. Naar Paaske tid er kommen/ saa lengis mand effter Pintzdag/ oc saa hen Aarit igennem. Ia fra it Aar oc til it andet? Suar/ det er icke tiden i sig selff/ mand lengis effter/ som paa kender. Thi mand lengis io ligeuel effter en anden tid/ men det er Døden oc dødsens tid mand lengis effter/ fordi at det er skicket for alle Menniske/ at de skulle en gong dø/ oc der effter Dommen. Heb: ix

Det andet Spørmaal/ Hui ville da Menniske almindelige/ saa nødige dø? oc Huer tencker i sit hierte. Ah maatte ieg end nu lenger leffue/ det samme tencke de ocsaa om deris Slect oc Venner. Hui skeer det da/ men de lengis dog effter døden dag fra dag/ tid fra tid/ oc som S: lob siger/ || Mine Ben ønske dem døden. Ieg beger icke lenger at leffue. Suar. Tag lignelse aff en misdeder som er dømt til døde/ Hand vilde nødig dø/ dog lengis hannem effter Døden/ oc vilde nu helder at det vaare offuerstandet/ end at det skulde staa hannem faare. Kunde hand slippe løss/ oc komme at skouen/ see/ om hand forsaa sig icke. Saadanne ere allis vor tancker om Døden/ at wi vilde baade nødige dø oc wi lengis dog der effter. Men viste wi at wi kunde vere fri for døden da lengdis oss inted der effter. Adam vdi Paradiss/ før hand brød budet haffde hand ingen død at grue for/ heller at lengis effter. Men siden effter at hand vaar falden/ lagde Gud døden paa hannem/ som den xc. Psalme siger/ Du kommer menniken til at dø.

292

Tredie Spørmaal. Hui dør mand icke strax effter at mand lengis effter døden oc ønsker sig at dø? Suar/ fordi huer bør at bide sin tid/ til der kommer bud effter hannem/ oc hand faar i sandhed den røst at høre klinge faar hans Øren/ som staar || i den samme Psalme/ kommer igen i Menniskens Børn. Huer som saa kaldis/ hand faar strax at følge. Kommer hand før oc selfmint/ heller døder oc dræber sig selff/ da bliffuer hand ilde kommen. Thi der sende ingen bud effter hannem. Oc lige som mand skal forbide effter denne røst om døden/ saa faar mand ocsaa at forbide i lorden effter den anden røst om Opstandelse/ som saa liuder hoss den siste basune. Staar op i døde/ oc kommer til Dommen. Esa: xxvi. Der faa wi at gaa vd aff vort Herberig oc kammer oc kaste vor lordeklede vdaff oss oc træde fram den ene met den anden. Dani: xii. Oc end kommer der siden den gledelig røst til alle vdualde Guds børn/ som saa vil liude. Kommer hid i min faders velsignede/ arffuer det Rige/ som eder er bered aff verdens begyndelse/ Matth: xxv.

Det fierde spørmaal/ Hui ville somme Menniske icke forbide effter Guds røst til døden/ men skere aff før tiden kommer/ || oc døde oc dræbe dem selffue met reb/ kniff/ ild/ vand etc. Suar/ De ere bideløse/ oc det skeer aff wtaalmodighed/ paa den ene side/ oc aff mishob til Gudz naade/ paa den anden side/ oc strax som de bæere fare for den euige død/ saa er icke denne død dem vden en flue bid/ huad passer det arme hierte paa denne legemlig død/ der venter sig den euige død? Men saadanne bliffue ilde komne naar de komme frem/ oc høre hen til den forskreckelig oc fordømmelig røst/ der saa vil liude/ Gaar bort fra mig i forbandede i den euige ild/ som er bered Dieffuelen oc hans Engle.

Der faar tencke sig huert Menniske om/ som mact paa ligger/ oc lære sig dødsens vilckaar/ oc Guds villie/ oc skicke sig der effter i tide/ met en aluorlig oc hiertelig pæniten oc syndsens offuergiffuelse/ met det aller første. Thi wi haffue inted breff paa vort liff. Dagen er aldri saa lang/ at afftenen ey kommer dog ved enden. Vore || faareldre ere borte/ wi skulle 293 ocsaa bort/ dis lenger mand setter sig faare at leffue her paa lorden/ dis førmere faar hand Guds røst at høre. Kom hid igen du menniskens Barn/ Gud giffue oss en salig stund naar det skal vere/ oc disimellem den rette lengelse der den hellige Paulus om taler i. Cor: i. Vocter ekon paa vor Hems Iesu Christi obenbarelse/ huilcken som oc skal beholde eder fast ind til enden/ at i skulle vere wstraffelige paa vor Herris Iesu Christi dag. Less der om Ro: viii. Phil: iii. i Thess: i.